



ΑΝΩΤΑΤΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

(ΥΠΟΘΕΣΗ ΑΡ. 1/1986)

ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΚΟΠ ΚΑΤΑ
ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ "ΟΡΦΕΑΣ" ΑΘΗΑΙΝΟΥ

Ημερ: 21.2.1986

Ώρα: 3.30 μμ

Τόπος: Γραφεία ΑΔΕΑ (πρώην γραφεία ΚΟΑ)

Ενώπιον: κκ Αλέκου Ευαγγέλου Προέδρου, Τίτου Φάνου Αντιπροέδρου, Τάσσου Παπαδόπουλου, Αντώνη Δράκου και Ξένιου Ξενόπουλου Μελών.

ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΑΡ. 2

(Μειοψηφίας)

Κατά την ακρόαση της υπόθεσης στις 17 του Φεβράρη 1986, η ΑΔΕΑ ανακοίνωσε απόφασή της να μη δεκτεί σαν αποδεκτή μαρτυρία, σε αυτή τη διαδικασία ενώπιον της ΑΔΕΑ, τη γραπτή κατάθεση που έδωσε ο Παναγιώτης Γεωργίου στην Αστυνομία στα πλαίσια της έρευνας που διεξήγαγε η Αστυνομία και που οδήγησε στην ποινική υπόθεση 6263/85 μπροστά στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας. Όπως αναφέρθηκε στις 17/2/1986, διεφώνησα με εκείνη την ενδιάμεση απόφαση της πλειοψηφίας της ΑΔΕΑ και τώρα δίνω τους λόγους της διαφωνίας μου.

Είχα το πλεονέκτημα να διαβάσω την απόφαση των μελών της πλειοψηφίας και συμφωνώ με την παράθεση των γεγονότων και την απαρίθμηση των επίδικων θεμάτων που εγείρονται, όπως αυτά αναφέρονται στην απόφαση της πλειοψηφίας, ειδικότερα στις σελίδες 1 μέχρι το μέσο, περίπου, της σελίδας 4, εκείνης της απόφασης και τα οποία υιοθετώ.

Το κύριο θέμα που εγείρεται, κατά τη γνώμη μου, είναι αν ένα πειθαρχικό όργανο όπως είναι η ΑΔΕΑ, που ιδρύθηκε και διέπεται από ειδικό νόμο, ο οποίος δεν επιβάλλει σε αυτή, όπως συμβαίνει για άλλα πειθαρχικά όργανα, να εφαρμόζει τη διαδικασία ή το δίκαιο της απόδειξης (Law of Evidence) των ποινικών Δικαστηρίων, είναι δεσμευμένο να δέχεται το πόρισμα του ποινικού Δικαστηρίου, που επελήφθη της υπόθεσης προηγούμενα, σχετικά με το αν ένα είδος μαρτυρίας είναι αποδεκτό ή όχι.

Κατά τη γνώμη μου, η απάντηση σε αυτό το ερώτημα δεν μπορεί να είναι ένα απλό "ναι" ή "όχι" ούτε μπορεί να είναι γενική και να ισχύει πανομοιότυπα σε όλες τις περιπτώσεις και για όλες τις μορφές της μαρτυρίας για την οποία το ποινικό δικαστήριο κλήθηκε να αποφασίσει και αποφάσισε. Αντίθετα, όπως εγώ αντιλαμβάνομαι το Νόμο και τη νομολογία, πέρα από μερικούς κανόνες που είναι γενικά αποδεκτοί, κάθε περίπτωση πρέπει να κρίνεται, μεταξύ άλλων, από τα συγκεκριμένα δεδομένα που περιβάλλουν την περίπτωση, από τα πραγματικά δεδομένα και το νομικό υπόβαθρο πάνω στα οποία το ποινικό δικαστήριο βάσισε την απόφαση του για αποδοχή της μαρτυρίας ή την απόρριψη της, και σε κάθε περίπτωση πρέπει να εξετάζεται αν αυτό το υπόβαθρο ισχύει και δεσμεύει ένα πειθαρχικό όργανο, από τη διαδικασία και το νόμο που διέπει το πειθαρχικό όργανο και από άλλες κατευθυντήριες γραμμές που δεν είναι ανάγκη να απαριθμήσω εξαντλητικά, διότι δεν επηρεάζουν άμεσα την περίπτωση αυτή.

Μερικά, ίσως τα πιο ουσιώδη, από αυτά τα κριτήρια, ήδη αναφέρθηκαν από την ΑΔΕΑ στην πρώτη ενδιάμεση Απόφαση που εξέδωσε η ΑΔΕΑ στις 3/2/1986 στα πλαίσια της εκδίκασης αυτής της υπόθεσης, πάλι κατά πλειοψηφία και με την οποία εγώ είχα συμφωνήσει.

Ακριβώς εκείνα τα κριτήρια, που ήδη έχει καθορίσει η ΑΔΕΑ με εκείνη την ενδιάμεση απόφαση, επιβάλλουν, κατά τη γνώμη μου, την αποδοχή της έγγραφης κατάθεσης του Παναγιώτη Γεωργίου σαν αποδεκτής μαρτυρίας, ανεξάρτητα από τη βαρύτητα που η ΑΔΕΑ πρέπει να δώσει σε αυτή τη μαρτυρία λαμβάνοντας υπόψη τις συνθήκες κάτω από τις οποίες λήφθηκε και που τις διαπίστωσε το ποινικό δικαστήριο.

Στα πλαίσια της τωρινής διαδικασίας, έχει γίνει δεκτό και από τις δύο πλευρές, ότι η ΑΔΕΑ, σαν πειθαρχικό όργανο και ενόψει της νομοθεσίας κάτω από την οποία ιδρύθηκε και που τη διέπει, δεν δεσμεύεται από τους αυστηρούς κανόνες του αποδεικτικού δικαίου (law of evidence) που ισχύει στα ποινικά δικαστήρια.

Πιο συγκεκριμένα, η ΑΔΕΑ δε δεσμεύεται από τους κανόνες, που είναι γνωστοί ως "Κανόνες των Δικαστών" (Judges' Rules), που αποτελούν καθοδήγηση και κατευθυντήριες γραμμές για τη διαδικασία που πρέπει να ακολουθείται από την Αστυνομία κατά τη λήψη καταθέσεων από υπόπτους και κατηγορούμενα πρόσωπα, ώστε τέτοιες καταθέσεις να γίνονται, αργότερα, αποδεκτές ως μαρτυρία από το ποινικό δικαστήριο.

Απαντώντας σε συγκεκριμένη ερώτηση μου, ο ευπαίδευτος συνήγορος του Σωματείου ΟΡΦΕΑΣ, συμφώνησε ότι αν η κατάθεση του Παναγιώτη Γεωργίου απορρίφθηκε από το ποινικό Δικαστήριο για το λόγο ότι λήφθηκε κατά παράβαση των "Κανόνων των Δικαστών", τότε η ΑΔΕΑ δε δεσμεύεται από αυτό ειδικά το πόρισμα του ποινικού δικαστηρίου,

εφόσον οι "Κανόνες των Δικαστών" δεν έχουν αυστηρή εφαρμογή σε διαδικασία ενώπιον της ΑΔΕΑ, προκειμένου για αποδοχή καταθέσεων ενώπιον της. Την ίδια άποψη, απαντώντας στην ίδια ερώτηση, εξέφρασε και ο ευπαίδευτος συνήγορος της ΚΟΠ. Ο ευπαίδευτος συνήγορος του ΟΡΦΕΑ, πρόσθεσε, όμως, ότι η κατάθεση πρέπει να απορριφθεί σαν μαρτυρία, διότι οι συνθήκες της λήψης της παραβιάζουν τις πρόνοιες του άρθρου 8 του Συντάγματος και τους κανόνες φυσικής δικαιοσύνης. Όπως τόνισε ο κ Ευσταθίου, με βάση την απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου της Κυπριακής Δημοκρατίας, στην υπόθεση Αστυνομία Vs Γεωργιάδη (1983) 2 C.L.R. σελίς 33, κάθε πειθαρχικό όργανο στη Δημοκρατία, άρα και η ΑΔΕΑ, ανεξάρτητα από κάθε άλλη νομοθετική πρόνοια που διέπει τη λειτουργία του, οφείλει να μεριμνά για τη διασφάλιση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που το Σύνταγμα της Δημοκρατίας κατοχυρώνει για τους πολίτες της χώρας μας.

Το άρθρο 8 του Συντάγματος προνοεί:-

"Ουδείς υποβάλλεται εις βασανιστήρια ή εις απάνθρωπον ή ταπεινωτικήν τιμωρίαν ή μεταχειρίσιν".

Προκύπτουν λοιπόν τα πιο κάτω ερωτήματα:-

- Το πόρισμα του Ποινικού Δικαστηρίου για απόρριψη της κατάθεσης του Παναγιώτη Γεωργίου, βασίζεται σε εύρημα του Δικαστηρίου ότι αυτή λήφθηκε κατά παράβαση των "Κανόνων των Δικαστών";
- Αν η απάντηση είναι καταφατική, αυτό το πόρισμα του ποινικού Δικαστηρίου πάνω σε αυτό το σημείο, είναι δεσμευτικό για την ΑΔΕΑ;
- Το πόρισμα του Ποινικού Δικαστηρίου για απόρριψη της κατάθεσης του Παναγιώτη Γεωργίου, βασίζεται σε εύρημα του Δικαστηρίου ότι αυτή λήφθηκε κατά παράβαση των κανόνων φυσικής δικαιοσύνης και των συνταγματικών προνοιών και ειδικότερα του άρθρου 8 του Συντάγματος;
- Αν η απάντηση είναι καταφατική, αυτό το πόρισμα του ποινικού δικαστηρίου, πάνω σε αυτό το σημείο, είναι δεσμευτικό για την ΑΔΕΑ, ιδιαίτερα ενόψει της απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση Αστυνομία Vs Γεωργιάδη;

Δυστυχώς δεν κατέστη δυνατή η προσαγωγή και κατάθεση στην ΑΔΕΑ των Πρακτικών της "δίκης εντός δίκης", που διεξήχθηκε ενώπιον του ποινικού δικαστηρίου, για να καθοδηγηθούμε σχετικά με τις συνθήκες κάτω από τις οποίες λήφθηκε η κατάθεση.

Πρέπει επομένως να καθοδηγηθούμε από το σκεπτικό του ποινικού δικαστηρίου, πάνω στο θέμα της αποδοχής ή απόρριψης της κατάθεσης.

Στη σελίδα 12 της σχετικής απόφασης του ποινικού δικαστηρίου, το δικαστήριο ευρίσκει τα εξής ευρήματα (findings) γεγονότων:-

"Αποδέχομαι ότι η κατάθεση δόθηκε ουσιαστικά κάτω από τις συνθήκες που έχει προβάλει με τη μαρτυρία της η Κατηγορούσα Αρχή".

Όπως αναφέρεται στις σελίδες 2-3 της ίδιας απόφασης ο, τότε, κατηγορούμενος Παναγιώτης Γεωργίου, είχε ισχυρισθεί ότι υπεβλήθη "εις βασανιστήρια ή εις απάνθρωπον ή ταπεινωτικήν μεταχείρισιν", που όπως την περιέγραψε και αν η εκδοχή του γινόταν αποδεκτή, θα συνιστούσε παράβαση των προνοιών του άρθρου 8 του Συντάγματος και θα καθιστούσε την κατάθεση του απορριπτέα και στην ΑΔΕΑ, ενόψει της απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση Ανδρέα Γεωργιάδη.

Η αστυνομία αμφισβήτησε τους ισχυρισμούς του Παναγιώτη Γεωργίου. Το δικαστήριο απόρριψε τους ισχυρισμούς του Παναγιώτη Γεωργίου και με το απόσπασμα που αναφέρω πιο πάνω, απεδέχθη την εκδοχή της Αστυνομίας και απεφάνθη ότι δεν υπήρξε τέτοια παράβαση των Συνταγματικών προνοιών.

Η ΑΔΕΑ είναι δεσμευμένη και πρέπει να αποδεχθεί αυτό το πόρισμα του δικαστηρίου.

Παρόλο που το ποινικό δικαστήριο δεν αναφέρει ρητά ότι απόρριψε την κατάθεση του Παναγιώτη Γεωργίου, λόγω παράβασης των "Κανόνων των Δικαστών", κρίνω ότι, ενόψει των πιο πάνω και της φρασεολογίας της Απόφασης, η ερμηνεία που πρέπει να δοθεί στην Απόφαση του ποινικού δικαστηρίου, είναι ότι το ποινικό δικαστήριο απόρριψε την κατάθεση διότι αυτή λήφθηκε κατά παράβαση των "Κανόνων των Δικαστών".

Βρίσκω ενίσχυση σε αυτό το συμπέρασμα από τη χρήση, από το ποινικό δικαστήριο, στη σελίδα 17 της Απόφασης, της φράσης:-

"..... ο χρόνος μέσα στον οποίο διεξήγαγαν την ανάκριση σε συνδυασμό με το σύνολο των περιστάσεων της υπόθεσης, καθιστούσε καταπιεστική την ενέργεια τους αυτή...".

Τονίζω ότι η λέξη που χρησιμοποιήθηκε είναι "καταπιεστική" (oppressive). Όχι "απάνθρωπη" (inhuman) ή "ταπεινωτική" (humiliating) που απαντάται στο άρθρο 8 του Συντάγματος. Άρα το δικαστήριο δεν απόρριψε την κατάθεση για παράβαση αυτής της Συνταγματικής πρόνοιας.

Πιο λογική είναι η εξήγηση ότι το Δικαστήριο απόρριψε την κατάθεση λόγω παράβασης των "Κανόνων των Δικαστών" και πιο συγκεκριμένα της "Διευκρίνισης V" που, και αυτό πρέπει να τονισθεί, επίσης χρησιμοποιεί τη λέξη "καταπίεση".

Στην παράγραφο 1122, σελ 423 της 37ης Έκδοσης του Archbold, που παρατίθενται οι "Κανόνες των Δικαστών", αναφέρεται:-

"..... η κατάθεση πρέπει να είναι εθελούσια, με το νόημα ότι αυτή δεν ελήφθη υπό το κράτος φόβου προκατάληψης..... ή υπό καταπίεση".

Με αυτή την έννοια και κάτω από αυτές τις προϋποθέσεις πρέπει να ερμηνευθεί και η φράση που ακολουθεί, στη σελίδα 17, της Απόφασης του ποινικού δικαστηρίου, δηλαδή...."εξασθένησε την ελεύθερη θέληση του 3ου κατηγορουμένου".

Ερμηνεύω τη φράση αυτή να σημαίνει " την ελεύθερη θέληση", όπως αυτή καθορίζεται από τους "Κανόνες των Δικαστών". Η κατάθεση, δηλαδή, κρίθηκε όχι "εθελούσια", όχι με την απόλυτη εννοιολογική έννοια του όρου, αλλά όπως το "εθελούσιο" οριοθετείται από τους "Κανόνες των Δικαστών".

Βέβαια οι "Κανόνες των Δικαστών" είναι ένα μέτρο και ένας γνώμονας της τήρησης των κανόνων φυσικής δικαιοσύνης. Αλλά το αντίθετο δεν είναι απόλυτα σωστό. Δηλαδή μια ή κάθε παράβαση των "Κανόνων των Δικαστών", δεν συνιστά αναγκαστικά παράβαση και των κανόνων φυσικής δικαιοσύνης. Για παράδειγμα, οι "Κανόνες των Δικαστών" απαιτούν ότι κάθε σελίδα μιας πολυσέλιδης κατάθεσης, πρέπει να προσυπογράφεται από τον "ανώτερο παρόντα αξιωματικό". Και ότι αυτή πρέπει να καταγράφεται πάνω σε "έντυπα καταθέσεων". Παράβαση αυτών των "Κανόνων" μπορεί να καταστήσει μια κατάθεση απορριπτέα σε ποινικό δικαστήριο, σύμφωνα με τους "Κανόνες των Δικαστών". Αλλά τέτοιες παραβάσεις δε συνιστούν παράβαση των Κανόνων φυσικής δικαιοσύνης.

Αφού λοιπόν το ποινικό δικαστήριο απόρριψε την κατάθεση του Παναγιώτη Γεωργίου, για παραβίαση των Κανόνων των Δικαστών και όχι για παράβαση των Κανόνων φυσικής δικαιοσύνης ή του Συντάγματος και αφού η ΑΔΕΑ δεν δεσμεύεται να εξασφαλίζει συμμόρφωση προς τους "Κανόνες των Δικαστών" προκειμένου να αποδεχθεί μια κατάθεση, κρίνω ότι η ΑΔΕΑ δικαιούται να αποδεχθεί την κατάθεση του Παναγιώτη Γεωργίου.

Η βαρύτητα που πρέπει να αποδοθεί σε αυτή, θα αξιολογηθεί σε μεταγενέστερο στάδιο.

Στο σημείο αυτό, θέλω να τονίσω ότι οι Κανόνες των Δικαστών, κύριο σκοπό έχουν την προστασία "κατηγορουμένων". Όχι μαρτύρων.

Στην υπόθεση που βρίσκεται μπροστά μας, ο Παναγιώτης Γεωργίου δεν είναι κατηγορούμενος. Και η κατάθεση, την αποδοχή ή την απόρριψη της οποίας εξετάζουμε, δεν είναι "κατάθεση κατηγορουμένου", αλλά μια ακόμα μορφή μαρτυρίας.

Βρίσκω επίσης ότι η υπόθεση Μύθιλλος Vs Δημορκατίας (1983) 3 C.L.R σελίς 36, διαχωρίζεται από την παρούσα υπόθεση, διότι στην υπόθεση εκείνη το Δικαστήριο αποφαινέτο πάνω στην αξιοπιστία των μαρτύρων και την "αλήθεια" των ισχυρισμών που περιήχοντο στις καταθέσεις και όχι στον "εθελούσιο" ή μη, χαρακτήρα τους. Ασφαλώς, κανένας δεν μπορεί να καταδικαστεί, είτε σε ποινικό δικαστήριο είτε σε πειθαρχική διαδικασία πάνω σε αναληθή κατάθεση ή μαρτυρία που λόγω αμφιβολίας για την αξιοπιστία της μαρτυρίας θα ήταν επικίνδυνο να στηριχθεί καταδίκη. Πιστεύω ότι το θέμα στην υπόθεση εκείνη είναι διαφορετικό από αυτό που εξετάζουμε στην τωρινή υπόθεση και γι' αυτό διαχωρίζω τις δυο υποθέσεις.

Γι' αυτούς τους λόγους αποφασίζω ότι η κατάθεση του Παναγιώτη Γεωργίου είναι αποδεκτή μαρτυρία ενώπιον της ΑΔΕΑ.

Τάσος Παπαδόπουλος

Μέλος

